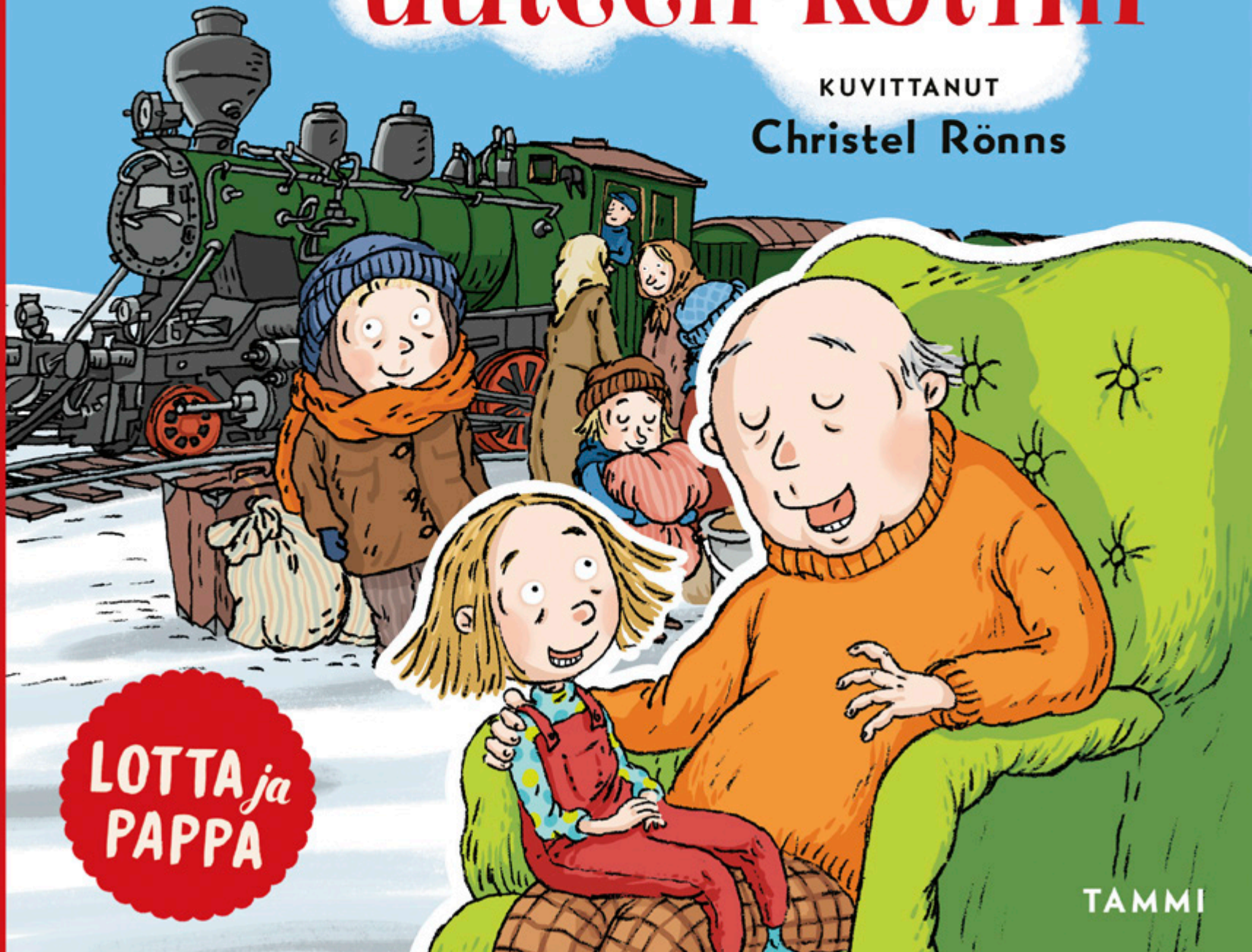

Lotta-Sofia Saahko

Omenarannasta uuteen kotiin

KUVITTANUT

Christel Rönns

LOTTA ja
PAPPA

TAMMI

Kirjailija ja kuvittaja ovat saaneet tukea WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

Kannen kuva: Christel Rönns
Teksti © Lotta-Sofia Saahko, 2022
Kuvitus © Christel Rönns, 2022
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-3360-4

Lotta-Sofia Saahko

Omenarannasta uuteen kotiin

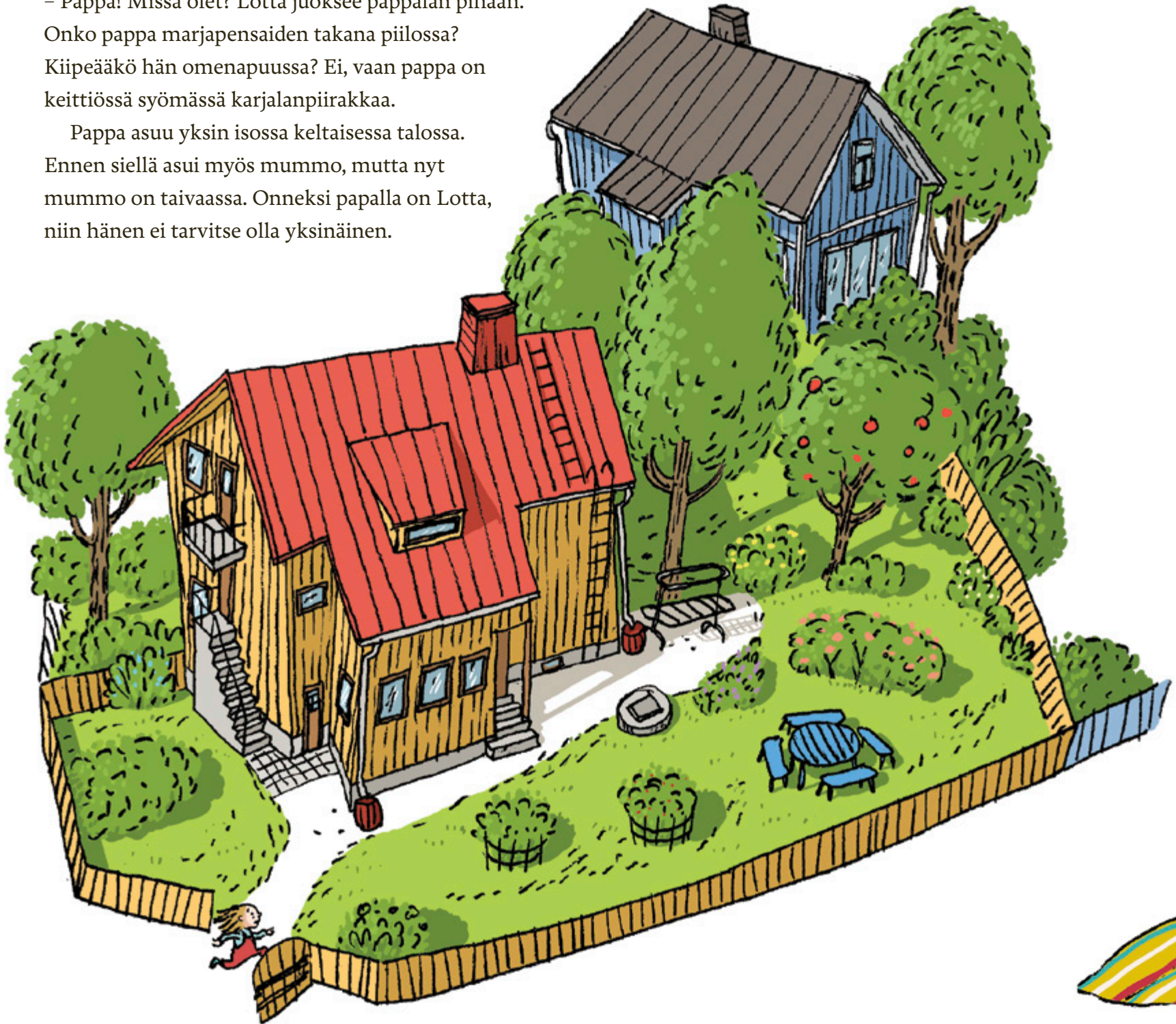
KUVITTANUT

Christel Rönns

TAMMI • HELSINKI

- Pappa! Missä olet? Lotta juoksee pappalan pihaan.
Onko pappa marjapensaiden takana piilossa?
Kiipeätkö hän omenapuussa? Ei, vaan pappa on
keittiössä syömässä karjalanpiirakkaa.

Pappa asuu yksin isossa keltaisessa talossa.
Ennen siellä asui myös mummo, mutta nyt
mummo on taivaassa. Onneksi papalla on Lotta,
niin hänen ei tarvitse olla yksinäinen.

Mutta tänään Lotta tuntee itsensä yksinäiseksi.

– Jouduin yksin syömään marjapuuron välipalalla, Lotta nyhkyttää.

– Tiedätkö mikä minua aina auttaa, kun olen surullinen? pappi kysyy. Lotta pudistaa päätään.

– Laulaminen! Ja sitten pappi laulaa:

*Jo Karjalan kunnilla lehtii puu,
jo Karjalan koivikot tuuhettuu,
käki kukkuu siellä ja kevät on,
vie sinne mun kaihoni pohjaton.*

– Missä se Karjala on? Lotta kysyy. – Ja miksi sinulla on ikävä sinne? Lotta tietää, että kaiho tarkoittaa ikävää.

Lotta kapuaa papan polvelle. Hän on jo melkein unohtanut omat huolensa.

– Se Karjala oli minun kotini, kun olin pieni poika, pappi aloittaa. Lottaa naurattaa, hän ei osaa kuvitella pappia pienenä poikana.

– Kerro lisää pikku-papasta, Lotta pyytää. Ja pappi kertoo.

– Kun olin pieni poika, asuin alueella, jota sanottiin Karjalaksi. Karjala kuuluu nykyään Venäjälle, mutta silloin se oli vielä Suomea. Kotini oli valtavan Laatokka-järven rannassa. Järvi oli kuin meri, olin varma että se oli täynnä sinivalaita. Minä asuin Laatokan rannalla äidin ja isän, velipoikieni Auliksen ja Aimon ja serkkutyttöjen Anjan ja Ailan kanssa.

Karjala oli minun kotini. Aulis, Aimo, Anja, Aila ja minä leikimme järven rannalla pyöränvanteilla, uitimme kaarnalaivoja, rakensimme hiekkalinnoja ja seurasimme kuinka höyrylaivat toivat omenoita lähellä olevalta saarelta. Koko ranta tuoksui silloin omenille!

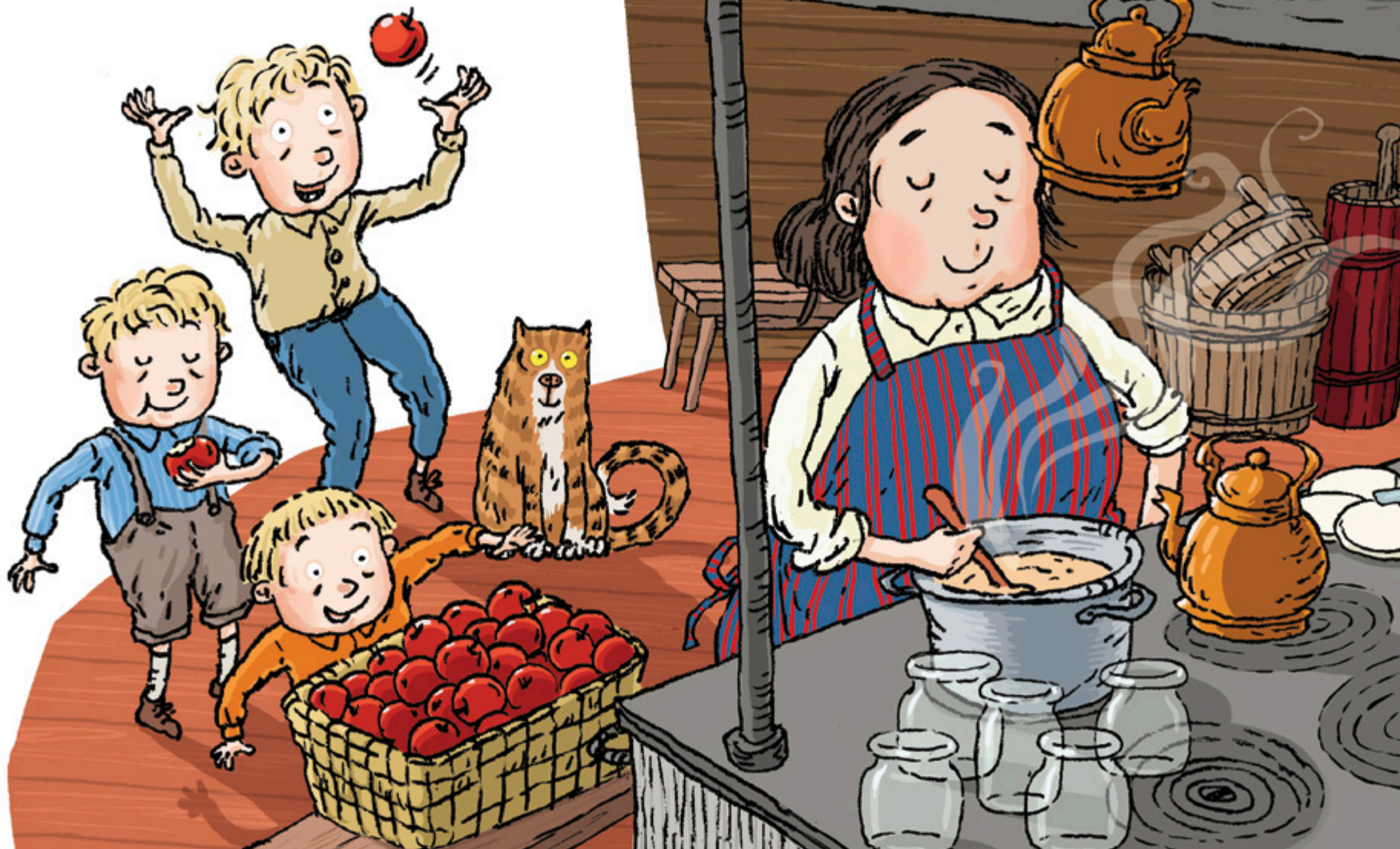
Äiti osti laivurilta omenia.

- Minä syön kauniista kauneimman omenan, sanoi Aulis.

- Minäpä syön punaisista punaisimman omenan, väitti Aimo.

- Ja minä syön suurista suurimman omenan, vastasin minä.

Me nappasimme omenat ja juoksimme metsänreunan majaan syömään niitä. Äiti jäi keittiöön keittämään omenahilloa.

Talvi-ilta oli hämärä ja kylmä, mutta tupa tuoksui pullalle. Me veljekset seurasimme kun äiti leipoi.

Äkkiä ovi narahti ja sisälle tuulahti lumihiutaleita kun isä astui sisälle.

– Tänne tulee sota. Teidän on lähdettävä.

Minä tiesin, mitä sota oli. Se oli vaarallista, joten taisteluiden tieltä mummojen ja pappojen, äitien, tyttöjen ja poikien ja vauvojen oli lähdettävä turvaan.

- Minä jään tänne puolustamaan kotiamme, isä selitti.

Äiti pakkasi kassiin neljä pipoa, kolme ruisleipälimppua, kaksi paria villasukkia ja kutisevan villapaidan.

- Entä pulla? minä mumisin. Mutta äidillä oli niin kova kiire, ettei hän kuullut minua.

Äidillä oli ikävä isää.
Auliksella oli ikävä kaarnalaivoja.
Aimolla oli ikävä omenoita.
Minulla oli ikävä karjalanpiirakoita.
Onneksi niitä sai myös uudessa kodissa.

Pappa kertoo Lotalle tarinan omasta lapsuudestaan.
Siitä, miltä tuntui kun kaikki piti jättää taakse sodan takia ja uusi paikka pelotti.
Ja siitä, miten siitä selvittiin. Lotta-Sofia Saahkon kirjoittama ja Christel Rönnsin kuvittama kuvakirja sukeltaa Suomen lähihistoriaan koskettavalla tavalla, isoisän ja lapsenlapsen yhteisen hetken kautta.

www.tammi.fi

L85.2

ISBN 978-952-04-3360-4

Kannen kuvat: Christel Rönns